

LATACZ (1) *sb m*

la-, [lâ-]; *drugie a jasne.*

sg N latacz. ◇ [pl A lâtacz(e).]

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. [*Ptak łowczy, używany podczas polowania do straszenia ptaków: Rarogi Latącze iáko mařz wypráwować. CygMyśl E4v.*]

2. *Człowiek biegający, ruchliwy, niespokojny, zawadiaka:*

*Szereg: »latacz albo skoczek«: Bo iefli ná řzkápie tedi řie wierći/ kręći/ biega/ dármo nigdi nie pořtoi. [...] Iefli teř pieřzo/ to álbo przez řtoły álbo przez łáwki řkacze [...]. A coř ma ow látácř álbo řkoczek przed nim [*ubogim starcem*]? ktoremu řie łeb nigdy wřpokoić nie może. *RejZwierc* 164.*

Synonim: 2. wierciproch.

BZ